

РЕШЕНИЕ

№ 552

Гр. Перник, 17.07.2014 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, в публично съдебно заседание проведено на четиринадесети юли през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

Съдия: Ивайло И.

при съдебния – секретар В.Х., като разгледа докладваното от съдия И. административно дело № 379/2014 година по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И.И.М. от *****, в качеството му на управител на етажната собственост на бл. *, вх. „А“ и вх. „Б“, находящ се в гр. Перник, ул. ”*****” против решението по протокол № 1 от 11.02.2013 година, в частта му по т. 5, приложение № 2, т. 2077 на Междуведомствена комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет, с което отказано финансиране за предоставяне на възстановителна помощ с посочено основание - ЗУЕС, във връзка с последици от природното бедствие станало на 22.05.2012 година. Жалбоподателят оспорва административния акт, като твърди, че е незаконосъобразен, поради наличието на основанията по чл. 146 от АПК. Моли съда да отмени отказа и отпусне възстановителна помощ в размер на определената експертна оценка.

Управителят на етажната собственост в проведеното съдебно заседание поддържа жалбата и моли съда да отмени постановения отказ, както и да предостави парична помощ в размер определен от оценката на вещото лице.

Ответникът по жалбата - Междуведомствена комисия за възстановяване и подпомагане при Министерски съвет на Република България чрез процесуалния си представител юрисконсулт Надя Янакиева оспорва основателността на жалбата, като твърди, че постановения отказ е мотивиран, както и че са налице ремонтни дейности по смисъла на чл. 29, ал. 3 от ПОДМКВП за които не се предоставя възстановителна помощ за общи части на сгради, съответно ПОДМКВП не урежда такава хипотеза.

Административен съд Перник, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от

ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с активна процесуална легитимация в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

С молба от 23.05.2012 година настоящия жалбоподател е поискал от кмета на община Перник да сформира комисия, която да извърши оценка на щетите на общите части на жилищата на собствениците на етажната собственост на вх. „А“ и „Б“ на бл. 8.

В изпълнение на правомощията си по чл. 44, ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/ и чл. 65, ал. 2, т. 3 от Закона за защита при бедствия /ЗЗБ/, кмета на община Перник е издал заповед № 821 от 22.05.2012 година, с която е обявил бедствено положение на територията на Община Перник, както и е въвел в изпълнение общински план за защита при бедствия.

Със Заповед № 836 от 27.05.2012 година кмета на община Перник на основание чл. 65, ал. 2, т. 9 от ЗЗБ и чл. 27, ал. 2, и ал. 3 от ПОДМКВПМС е назначил комисия, която да извърши оглед и да изготви протокол за оценка на вредите на засегнатите от земетресението жилищни имоти на физически лица.

Видно от приложените протокол – оценка и конструктивно становище от 24.07.2012 година, е определена оценка в размер на 8 735.00 лева за нанесените вреди /подробно описани по пера и размери/, както и че по сградата няма нарушена носеща конструкция и е годна за обитаване. Така определената оценка и конструктивно становище изготвени в административното производство не са оспорени от настоящия жалбоподател.

С решението по протокол № 1 от 11.02.2013 година, в частта му по т. 5, приложение № 2, т. 2027, МКВП при МС е отказала да предостави на жалбоподателя възстановителна помощ, във връзка с преодоляване на последиците от земетресението на 22.05.2012 година, поради несъответствие с изискванията на Правилника за организацията и дейността на МКВП при МС и Закона за етажната собственост /ЗУЕС/.

Пред настоящата съдебна инстанция е прието и неоспорено от страните заключение по извършена съдебно – техническа експертиза от вещото лице Д.И.Н., от което се установява, че общите части на жилищната сграда се нуждаят от текущ ремонт вследствие на причинените вреди от природното бедствие, като са необходими 4 626.71 лева за възстановителни работи /СМР/, съответно няма нарушена конструкция и нейни елементи.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на Административен съд Перник като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК достигна до следните правни изводи:

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Видно от съдържанието на оспорвания акт – решение на МКВП при МС, същото съставлява отказ да се предостави възстановителна помощ, във връзка с преодоляване на последиците от земетресението на 22.05.2012 година, като административния орган е приел, без да изложи самостоятелни мотиви, защо не следва да се подпомага възстановяването на щети, засегнали общи части на жилищни сгради. В мотивите си административния орган е приел /виж т. 2/, че в ПОДМКВП няма разпоредби, които да уреждат въпроси свързани с предоставянето на възстановителна помощ за общи части на сгради в режим на етажна собственост /ЕС/. Като подкрепящ аргумент се посочва ЗУЕС, който е устройствен нормативен акт, уреждащ отношенията в ЕС и правоотношения по които страна е ЕС, стига да се вмести в правилата по ЗУЕС. Мотивите към оспорваното решение да не се отпуска възстановителна помощ са неясни и не може да се направи категоричен извод, за това, до каква степен акта на МКВП е съобразен с нормативната уредба. МКВП е постановила акта си на основание чл. 56, ал. 1, т. 4 от ЗЗБ, като нито в закона, нито в правилника /ПОДМКВП/ има разписани правила за това, а именно кои са обектите на предоставяне на помощ за подпомагане и възстановяване на помощ. В случая следва да намери приложение общата разпоредба на чл. 55 ал. 1 от ЗЗБ, предложение първо – подпомагането и възстановяването при бедствие включва предоставянето на неотложна и възстановителна помощ на пострадалите лица. Етажната собственост е сбор от индивидуални собственици, но това не включва ЕС в “пострадалите лица”. Тъй като единствения компетентен орган да приема или извършва оперативни действия по предоставяне на възстановителна помощ е МКВП, която има свои правила на работа и взема решения в тази връзка, за които съдът не се счита обвързан от взетото решение по същество, което е съобразено най – вече с ограничения бюджет, който се отпуска в бедствени ситуации.

Като индивидуален административен акт отказа, описан под № 2077 от Приложение № 2 към т. 5 от протокол № 1 на МКВП от 11.02.2013 година не отговаря на изискуемата от АПК структура и форма. Самата т. 5 от Протокол 1, в частта за етажната собственост, е лишена от мотиви. Прилагането на тълкувателно решение № 16/1975 на ОСГК ВС в случая не може да намери приложение, тъй като в мотивната част и в доклада изготвените към решението и приложението мотиви са толкова лаконични, че дори да са правилни по същество, за съда е невъзможно да разбере каква точно е била волята на органа при постановяване на оспорвания акт - отказа.

В постановения отказ не е достатъчно ясно каква е относимостта на ЗУЕС към акта на административния орган, който е строго ограничен в своите правомощия по правоприлагането на ЗЗБ и ПОДМКВП. Посочените нормативни актове определят условията при които се предоставя възстановителна помощ, които са конкретно определени. Самата методика по предоставяне на възстановителна помощ е предмет на

преценка от самия орган и на основание приетите от него правила за предоставянето ѝ, органа се обвързва с тях и не може да ги нарушава. Посочения мотив за отказ – ЗУЕС на МКВП е незаконосъобразен и неправилен. ЗУЕС не е мотив, а е нормативен акт, йерархично подреден след Конституцията. Този Закон е със структура съобразена със ЗНА, и ако мотива следва този нормативен акт – закон, то той трябва да е конкретизиран към определена негова разпоредба. След като органа е взел решение за приложимия нормативен акт, той трябва да се аргументира дали искането е основателно или неоснователно, допустимо или недопустимо спрямо приложимата норма и в тази връзка да изложи мотиви, като обсъди и доказателствата, с които е подкрепено искането.

В случая при липсата на фактически и правни основания за издаване на отказа, мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че оспорвания отказ е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, поради нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и на чл. 35 от АПК. Правнорелевантните факти при проверка законосъобразността на административния акт са тези, посочени от органа като основание за издаването. Съдът преценява законосъобразността на обжалвания административен акт на базата на съдържащите се в него фактически основания за издаването му /чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК/, като проверява дали те действително са се осъществили и ако са се осъществили следват ли от тях по силата на правна норма разпоредените правни последици, т.е. законосъобразността на административния акт се преценява въз основа на фактите, посочени в него, които съдът не може да допълва или заменя.

Липсата на фактически основания в оспорвания отказ е нарушение на чл. 59, ал. 1 от АПК относно изискването за мотивираност на административния акт. Неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяна на административния акт, т. к. мотивирането на административните актове е изискване за тяхната законосъобразност и необходимо условие за осъществявания контрол от страна на съда върху дейността на административния орган по издаването на акта / по аргумент на чл. 145, ал. 1 от АПК/. Административният акт, в случая отказ, следва да съдържа на първо място фактическите основания за неговото издаване. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган е счел, че са налице материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност да уважи или не отправено до него искане. Настоящия съдебен състав споделя отчасти установената практика, че за съответствието на индивидуалния административен акт, бил той и отказ, с изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК е достатъчно същият да съдържа конкретни факти и фактически установявания, от които да се изведе правното основание за издаването му, но в случая подобна индиция е неприложима.

Нарушаването на императивното изискване за форма на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК е абсолютно основание за неговата отмяна.

На основание гореизложеното, настоящия съдебен състав на Административен съд Перник намира, че преписката следва да се върне на МКВП при МС за ново разглеждане, като процедурата следва да се съобрази по допустимостта на искането и след това по неговата основателност.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК настоящия съдебен състав при Административен съд Перник

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решението по протокол № 1 от 11.02.2013 година, в частта му по т. 5, приложение № 2, т. 2077 на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет по жалбата на И.И.М. ***, в качеството му на управител на етажната собственост на бл. *, вх. „А“ и вх. „Б“, находящ се в гр. Перник, ул. ”*****”, с което е отказано предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане и възстановяване на общи части от етажната собственост, във връзка с последици от природното бедствие станало на 22.05.2012 година, като незаконосъобразно.

ВРЪЩА делото като преписката за ново разглеждане и произнасяне на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: /п/